

27. Om Jozefs wil

Je kunt je het enorme geluk van Jakob en Jozef wel voorstellen. Je kunt je vast wel voorstellen wat de ontmoeting tussen die twee voor hen betekende. 'Toen spande Jozef zijn wagen aan, en toog op, zijn vader Israël tegemoet naar Gosen; en als hij zich aan hem vertoonde, zo viel hij hem aan zijn hals, en weende lang aan zijn hals.' (Gen. 46:29). Lang, heel lang heeft Jozef er op moeten wachten. En het sprankeltje hoop dat Jakob in het begin misschien nog had gehad, moet allang vervlogen zijn geweest. Hij had jarenlang geleefd in de vaste overtuiging dat Jozef overleden was, met de onopgeloste vragen hoe dat nu verder moest met Gods beloften aan Jozef. Toen hoorde hij het getuigenis dat Jozef nog leefde, en zag hij de tekenen. Dat werd hem bijna te machtig. Maar hij geloofde het wel, want hij ondernam de lange reis naar Egypte om hem te zien. En hier zien we het resultaat: lang omhelsden ze elkaar met tranen van vreugde en ontroering.

'En Israël zeide tot Jozef: Dat ik nu sterve, nadat ik uw aangezicht gezien heb, dat gij nog leeft.' (v. 30). Met deze blijken van trouw en goedertierenheid van Gods zijde kon Jakob sterven. Maar is er niet meer in deze woorden van Jakob? Waarom spreekt hij nu over sterven? Juist op een van die zeldzame hoogtepunten in zijn leven? Waarom zegt hij nu niet juist dat hij hoopt nog jaren te mogen leven om van de aanwezigheid van Jozef te kunnen genieten?

Als je de woorden van Jakob overdenkt, dan zullen je misschien ook wel die woorden van Simeon te binnen schieten, die zoveel honderden jaren later gesproken werden. Simeon had de Goddelijke openbaring gekregen dat hij de dood niet zou zien, voordat hij Christus gezien had. En als hij dan uiteindelijk het Kind Jezus in zijn armen heeft looft hij God en zegt hij: 'Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord. Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien.' (Luk. 2:29, 30).

Zie je de overeenkomst tussen Jakob en Simeon? Nee? Ik bedoel dit: Simeon had een belofte van de Heere gekregen; een wonderlijke belofte. Hij zou getuige zijn van de geboorte van de lang beloofde Messias. Hij was al oud toen hij de belofte kreeg. Zou hij zich daarna niet dikwijls hebben afgevraagd hoe God die belofte aan hem waar zou gaan maken? En toen zag hij de Christus, als een Kindje in de armen van Zijn moeder. Wat een blijdschap vervulde toen zijn hart.

En niet alleen omdat hij de Heere Jezus zag, maar omdat hij in Hem al de beloften van God vervuld zag. Omdat hij zich de trouw van God, ook aan hem persoonlijk, besepte. Nu kon hij sterven.

Ja, zeg je, maar Jakob dan? Die had toch geen belofte van God gekregen dat hij Jozef nog een keer zou zien? Nee, daar heb je gelijk in. Maar toch, we hebben het er al eerder over gehad. Jakob wist van de dromen van Jozef. Hij wist van Gods beloften aan Jozef. En hij 'bewaarde deze zaak'. (Gen. 37:11). En dit maakte het juist allemaal zo moeilijk voor hem. Hij wist van Gods beloften aan Jozef. Maar hij wist niet hoe God die beloften zou waar maken. En dat was de grote onopgeloste zaak in zijn leven. Maar toen hij uiteindelijk Jozef in zijn armen kon vallen kon hij zeggen: laat mij nu maar sterven Heere, want U heeft laten zien dat U waarlijk Uw beloften waar maakt. En zo kon hij ook bouwen op de beloften die God aan hem en aan zijn vaders Abraham en Izaäk had gedaan.

Is nu de geschiedenis van Jozef uit? Je zou het bijna zeggen. Een gelukkig slot. Maar nee, het doel is nog niet bereikt. Gods doel. Je weet toch nog wel dat er achter deze geschiedenis een hoger plan schuilt? Wij zagen de vijandschap van de broers en hun snode plan om voorgoed van Jozef af te raken. Maar achter al die plannen werkte God. Hij had geen vijandschap in Zijn hart. Niet jegens Jozef en ook niet jegens de broers van Jozef. Hij dacht alleen aan hun behoud en aan het behoud van hun nageslacht. 'Hij zond een man voor hun aangezicht heen.' (Ps. 105:17). 'God heeft mij voor uw aangezicht gezonden, tot behoudenis des levens.' (Gen 45:5). Voor het oog was het de vijandschap van de broers die Jozef in Egypte bracht. Voor het geloofsoog was het God Die dat deed, met niets dan gedachten ten goede over Israël. En dat doel en die gedachten ten goede kregen hun uitvoering in al wat nu volgde.

Jozef werd een voorspraak voor zijn familie bij Farao. Farao is Jozef gunstig gezind, dat weet je inmiddels wel. En al wat Farao nu schenkt aan Jakob en zijn zoons is alles 'om Jozefs wil'. Deze woorden, 'om Jozefs wil', ben je ergens anders overigens ook al tegengekomen. In Genesis 39:5. 'En het geschiedde van toen af, dat hij hem over zijn huis, en over al wat het zijne was, gesteld had, dat de HEERE des Egyptenaars huis zegende, *om Jozefs wil*; ja, de zegen des HEEREN was in alles, wat hij had, in het huis en in het veld.' Het ging deze Egyptenaar goed, omdat God Jozef gunstig gezind was. Dat betekenen de woorden 'om Jozefs wil'.

Iets dergelijks hebben we hier nu ook. Menig gebed van een Christen eindigt met de woorden 'om Jezus' wil'. Misschien dat je die woorden naar aanleiding van deze geschiedenis wat beter gaat begrijpen. Als we gemeenschap zoeken met onze God en Hem onze noden, vragen en dankzegging voorleggen en bidden om verhoring, dan beseffen we dat we in onszelf geen enkele verdienste hebben om verhoord te worden. Maar als we dan denken aan de Heere Jezus, die ons zo onuitsprekelijk dierbaar is geworden, vanwege de grote verlossing die Hij heeft bewerkt door Zijn dood heen, dan vragen we de Vader onze gebeden te beantwoorden om Zijn wil. Omdat we weten dat de Naam en Persoon Christus Jezus in Gods ogen nog oneindig veel dierbaarder is dan in onze eigen ogen.

Kijk eens hoe Jozef te werk ging als een voorspraak bij Farao.

'Toen kwam Jozef en boodschapte Farao, en zei: Mijn vader en mijn broeders, en hun schapen, en hun runderen, met alles wat zij hebben, zijn gekomen uit het land Kanaän; zij zijn in het land Gosen.' (Gen. 47:1). Toen bracht hij een aantal van zijn broers voor het aangezicht van Farao en omdat Jozef hen van tevoren had onderwezen hoe zij antwoord moesten geven op Farao's vragen (46:33, 34), wordt het beste deel van Egypte, het land Gosen, voor hun. Als je goed leest, zie je dat het alles was 'om Jozefs wil'. Hij had zijn broers gezegd hoe zij spreken moesten voor Farao. Hij bracht hen bij Farao (47:2, 7) en Jozef regelde vervolgens alles (47:11), 'gelijk als Farao geboden had'.

Al het goede wat Jakob en zijn zonen nu overkomt is 'om Jozefs wil'. Denk je eens in als Jozef er niet was geweest aan het hof van Farao. Wat als hij op de reis naar Egypte, zoveel jaren geleden, bezweken was? Wat als hij was weggekwynd in de gevangenis? Wat als Jozef niet als uit de doden levend geworden was? Zouden Jakob en zijn zonen dan een even zo hartelijk welkom hebben gehad in Egypte? Zouden ze dan ook zo goed behandeld zijn geweest? Zou dan ook de beste weidegrond van Egypte voor hun vee geweest zijn?

Kun je jezelf nog herinneren dat we nadachten over die eerste drie verzen uit Romeinen 5? Er staat in dat hoofdstuk nog iets wat misschien wat duidelijker wordt door dit gedeelte uit Jozefs leven.

'Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.' (Rom. 5:10).

Over 'de dood' van Jozef hebben we genoeg nagedacht. Over het lijden en sterven van de Heere Jezus hebben we meer dan eens onze gedachten laten

gaan. Maar de opstanding van de Heere Jezus is minstens zo belangrijk. 'Behouden worden door Zijn leven'. Dat betekent niet Zijn leven 2000 jaar geleden op aarde, maar Zijn leven NU aan de rechterhand van de Vader. Daar is Hij nu. Hij leeft. En vergelijk wat Hij daar doet voor de Zijnen maar met wat Jozef aan het hof van Farao deed voor zijn vader en zijn broers. Vergelijk Romeinen 5:10 nog maar eens met de woorden van Jozef: 'God heeft mij voor uw aangezicht gezonden, tot behoudenis des levens.' (Gen. 45:5).

Je kunt daarbij ook denken aan een tekst als Hebrreeën 7:24. 'Waarom Hij ook kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.'

Probeer ook deze gedachten en Bijbelgedeelten je eigen te maken. Weet dat de Verlosser niet een Persoon is uit lang vervlogen tijden, maar Eén Die nu leeft in alle eeuwigheid.